

ПРОЛОГ

Темніє, і дівчинка починає замерзати. Сьогодні був чудовий день: світилися ліхтарі, танцювали люди в карнавальних костюмах, розсипалися зірковим дощем феєрверки. День був чарівний, просто казковий, але зараз, під вечір, чари зникли, і усе пішло шкереберть. Вона підіймає погляд і дивиться в небо — його ледь можна побачити крізь гілки дерев, які наче змикаються у неї над головою. Але це не казка про Білосніжку чи Сплячу красуню. Тут немає ані принца, ані рятівника на прекрасному білому коні. Тільки темне небо й чудовиська, що ховаються в тіні. Вона чує шум у заростях, шелест листя під лапками дрібних тварин і хрускіт сухих гілок під вагою якоїсь важкої істоти, яка наближається. Крок за кроком. Дівчинка витирає щоки, якими все ще котяться сльози, і всім серцем бажає бути схожою на руду принцесу з мультфільму «Відважна». Та принцеса нізащо не злякалася б, коли б опинилася сама-самісінька у темному лісі. Але Дейзі... їй лячно.

Вона справді дуже налякана.

— Дейзі! — лунає голос. — Де ти?

Знову кроки, тепер ближче, а в голосі чутно злість:

— Тобі від мене не схватися. Я тебе знайду. Ти це знаєш, еге ж, Дейзі? Я тебе знайду.

* * *

Скажу це зараз, перш ніж почати. Вам не сподобається, але повірте, я робив це більше разів, ніж хотів покарати себе за спогади. Коли зникає дитина, у дев'яти випадках з десяти злочинцем є хтось із близьких людей: член родини, друг, сусід, мешканець того самого району. Пам'ятайте про це. Який би засмучений вигляд вони не мали, яким би малоймовірним це не здавалося вам, — вони знають, хто це зробив. Можливо, лише підсвідомо, а можливо, дізнаються трохи згодом. Але вони знають.

Вони знають.

* * *

20 липня 2016 року

2:05

Маєток «Садиба біля каналу», Оксфорд

Кажуть, що покупці житла приймають рішення придбати будинок протягом тридцяти секунд після того, як зайдуть усередину. Що ж, повірте мені: у звичайного поліцейського на це йде менше ніж десять секунд. Насправді більшість із нас уже має певне судження заздалегідь, як проходять у двері. Тільки ми судимо людей, а не майно. Отже, коли ми зупиняємося біля будівлі номер п'ять на вулиці Бардж-клоуз, я вже добре уявляю, чого очікувати. Раніше такі будинки вважали «представницьким класом», а можливо, і досі так є, просто я не в курсі. У їхніх власників є гроші, але не так багато, як

хотілося б, інакше вони придбали б собі справжній будинок XIX століття, а не його копію, розміщену на новій ділянці, та ще й не на тому березі каналу. Такий дім також побудували із червоної цегли, він також має еркери, але сад біля нього маленький, натомість гараж величезний: отже, це є відверта підробка.

Поліцейський у формі, який стоїть біля дверей, каже, що члени родини вже обшукали будинок і сад як годиться. Ви здивуєтеся, як часто ми знаходимо дітей під ліжками чи у шафах: вони не губляться, а просто ховаються. Утім, більшість таких випадків теж нічим хорошим не закінчується. Проте, схоже, сьогоднішня справа не така. Годину тому мене розбудив черговий інспектор, зауваживши:

— Я знаю, що ми зазвичай не кличемо тебе, коли минуло так мало часу, але вже так пізно і дитина така маленька, і щось мені все це не подобається. У будинку сьогодні влаштували вечірку, тож люди почали шукати дівчинку ще до того, як зателефонували нам. І я вирішив, що твоя роздратованість — це проблема невелика.

Насправді ні. Гобто я не роздратований. І, чесно кажучи, на їхньому місці я б зробив так само.

— Боюсь, сер, за домом наче ворог пройшов, — каже констебль біля дверей. — Люди, мабуть, усю ніч там ходили. Усюди залишки феєрверків. Ще й діти. Сумніваюся, що криміналісти там хоч щось корисне знайдуть, сер.

«Чудово, — подумав я, — просто фантастичний початок».

Гіслінгем дзвонить у двері, і ми починаємо чекати. Він нервово переминається з ноги на ногу. Хоч би скільки я це не робив, звикнути не вдається. А коли вдасться, я зрозумію, що час міняти роботу. Я кілька разів глибоко затягнуся сигаретою й озираюся навколо. Незважаючи на те, що зараз друга година ночі, майже

всі будинки залиті світлом, а біля кількох вікон на верхніх поверхах стоять люди. На лужку навпроти, вкритому пожухлою травою та поцяткованому слідами від велосипедів, стоять дві патрульні машини: маячки миготять червоним і синім, а пара втомлених констеблів намагається тримати витріщак на пристойній відстані. На порозі стоять чоловік зо п'ять інших поліцейських і опитують сусідів. Нарешті двері відчиняються, і я обертаюся до них.

— Місіс Мейсон?

Вона важить більше, ніж я очікував. Щоки вже обвисли, хоча їй не більше... скількох — тридцяти п'яти? Вона одягла кардиган поверх відкритої сукні тьмяно-помаранчевого кольору з леопардовим принтом, яка зовсім не пасує до її волосся. Жінка кидає погляд на вулицю та сильніше кутається у кардиган. Але навряд чи вона змерзла: сьогодні неймовірна спека.

— Місіс Мейсон, я інспектор Адам Фоулі. Можна зайти?

— Будь ласка, зніміть черевики. Килим щойно почистили.

Я ніколи не розумів, нащо купувати світлий килим, особливо якщо у тебе є діти, але чи варто сперечатись із цього приводу. Тому ми нахиляємось, як пара школярів, і розв'язуємо шнурки. Гіслінгем кидає на мене погляд: біля дверей висять гачки, підписані іменами членів родини, а черевики вишикувалися біля килимка. За розміром. І кольором. Боже милий.

Дивно, однак, як ходіння босоніж впливає на мозок. Рухаючись по дому в одних шкарпетках, я більше не відчуваю себе професіоналом. Поганий початок.

Між вітальною та кухнею дверей немає: приміщення з'єднуються аркою, за якою відразу бачиш барну стійку. Біля чайника метушаться кілька жінок. Вони

стиха щось обговорюють, а незворушне неонове світло приглушує кольори їхнього вечірнього макіяжу. На краю дивана, завеликого як для кухні, притулилися члени родини: Баррі Мейсон, Шерон і хлопчик Лео. Він дивиться на підлогу, Шерон дивиться на мене, а погляд Баррі ковзає по стінам. У нього вигляд типового тата-хіпстера: штани-карго, трохи занадто скупйовджене волосся, трохи занадто яскрава квітчаста сорочка, яку він не заправляє у штани. І хоч одягнений він так, наче йому років тридцять п'ять, я помічаю, що у нього фарбоване волосся, тож, імовірно, він не менше ніж на десять років старший за дружину. Вочевидь у цьому будинку штани купує саме вона.

Коли зникає дитина, вас переповнює безліч різних емоцій: гнів, паніка, заперечення, почуття провини. Я спостерігав їх усіх — разом і окремо. Але на обличчі Баррі Мейсона був вираз, якого я раніше не бачив. Такий погляд, який я не можу розтлумачити. Шерон же так сильно стиснула кулаки, що кісточки пальців побіліли.

Я сідаю. Гіслінгем стоїть. Гадаю, він переймається, що меблі можуть не витримати його ваги. Він трохи послаблює комір сорочки, сподіваючись, що цього ніхто не помітить.

— Місіс Мейсон, містере Мейсоне, — починаю я, — розумію, що вам зараз важко, але нам важливо зібрати якомога більше інформації. Я впевнений, що ви це вже знаєте, але перші кілька годин справді мають вирішальне значення: що більше ми дізнаємося, то більша ймовірність знайти Дейзі цілою та неушкодженою.

Шерон Мейсон смикає нитку на кардигані.

— Я не знаю, що ще ми можемо вам повідомити... ми вже все розповіли іншому поліцейському...

— Розумію, але, може, ми з вами ще раз згадаємо основні моменти? Ви казали, що сьогодні Дейзі, як і завжди, була в школі, а після цього сиділа вдома, поки не почалася вечірка — то що, вона не виходила на двір гратися?

— Ні. Сиділа у себе в кімнаті нагорі.

— А вечірка... можете перелічити тих, хто прийшов?

Шерон переводить погляд на чоловіка, потім знову на мене.

— Люди з близького кола. Однокласники дітей. Їхні батьки.

Отже, друзі Дейзі й Лео. Не її подруги. Не друзі родини.

— Скільки їх було — людей сорок? Як гадаєте?

Вона хмуриться.

— Не так багато. У мене є список.

— Ви б нам дуже допомогли, якби передали список гостей констеблю Гіслінгему.

Гіслінгем на мить підводить погляд від блокнота.

— І коли саме ви востаннє бачили Дейзі?

Баррі Мейсон досі не промовив ані слова. Я навіть не впевнений, чи він мене чув. Звертаюся безпосередньо до нього. Він постійно крутить у руках іграшкового песика. Ймовірно, чоловік нервує, але його рухи мене дратують: він наче викручує іграшки шию.

— Містере Мейсоне!

Він моргає і глухо каже:

— Я не знаю. Можливо, одинадцяттеро... Тут усе було догори дригом. Метушня така, розумієте... багато людей.

— Але ви зрозуміли, що дівчинка зникла, десь опівночі.

— Ми вирішили, що дітям уже час іти спати. Гості почали розходитися. Але ми не могли її знайти. Ми шукали всюди. Телефонували всім, хто тільки спадав

нам на думку. Моя маленька дівчинка... моя чудова маленька дівчинка...

Батько починає плакати. Мені й досі важко сприймати це. Коли чоловіки плачуть.

Я звертаюся до Шерон.

— А ви, місіс Мейсон? Коли ви востаннє бачили дочку? До чи після феєрверка?

Шерон раптом починає тремтіти.

— Здається, до.

— А коли почався феєрверк?

— О десятій. Як тільки стемніло. Ми хотіли встигнути його вчасно закінчити. Інакше у нас могли би бути неприємності. На нас могли б поскаржитися до адміністрації.

— Отже, ви востаннє бачили Дейзі до десятої години вечора. Вона була в саду чи в будинку?

Місіс Мейсон вагається, хмуриться.

— У саду. Бігала там увесь вечір. Справжня королева балу.

Ця фраза чіпляє мене: я вже не пам'ятаю, коли востаннє чув її.

— Тож Дейзі була в гарному настрої? Думаєте, ніщо її не тривожило?

— Абсолютно нічого. Вона чудово проводила час. Сміялася. Танцювала під музику. Що там іще дівчата роблять.

Я кидаю погляд на брата, щоб подивитися на його реакцію. Але реакції немає. Він сидить дивно нерухомо й щось собі міркує.

— Лео, коли ти востаннє бачив Дейзі?

Хлопчик знизує плечима. Він не знає.

— Я дивився феєрверк.

— Любиш феєрверки? — я усміхаюся.

Він киває, але в очі мені не дивиться.

— Знаєш, що? Я теж.

Він дивиться вгору, і мені вже чується легкий писк зв'язку, що встановлюється між нами... але його голова знову опускається, і він починає водити ногою по килиму, залишаючи на ньому кола. Шерон простягає руку та легенько стукає його по носі. Хлопчик завмирає.

Я знову повертаюся до Баррі.

— І гадаю, бокова хвіртка до саду була відчинена.

Баррі Мейсон відкидається на спинку, раптово переходячи до оборони. Голосно втягує повітря і витирає носа рукою.

— Ну не будеш кожні п'ять хвилин двері відчиняти, правильно? Так було легше приймати гостей. Менше безладу в домі, — він дивиться на дружину.

— Звісно, — погодився я, — бачу, задня частина саду виходить до каналу. У вас є хвіртка, яка б виходила на доріжку уздовж каналу?

— Дідька лисого, — Баррі Мейсон хитає головою, — адміністрація не дозволить. Він у жодному разі звідти не зайшов би.

— Він?

— Хто б це не був, — Баррі знову відводить погляд, — негідник, який її викрав. Негідник, який забрав мою Дейзі.

Я пишу слово «мою» у блокноті й ставлю біля нього знак питання.

— Але ж ви не бачили тут жодного чужого чоловіка?

Він робить глибокий вдих, який переходить у схлипування, і відводить погляд, бо у нього з очей знову течуть сльози.

— Не бачив. Взагалі нікого не бачив.

Я перебираю папери.

— У мене є фотографія Дейзі, яку ви дали сержанту Девісу. Чи можете ви сказати, у що вона була вдягнена?

Пауза.

— Маскарадний костюм, — зрештою відповідає Шерон, — для дітей. Ми подумали, що це буде гарно. Дейзі вдягла костюм за своїм іменем.

— Вибачте, я не зовсім...

— Маргаритка. Вона була одягнена як маргаритка.

Я відчуваю реакцію Гіслінгема, але не дозволяю собі дивитися на нього.

— Розумію. Отже, цей костюм...

— Зелена спідниця, зелені колготки й туфлі. І прикраса для волосся з білими пелюстками й жовтою серединкою. Ми побачили його у тій крамниці на вулиці Фонтонвер. Він коштував купу грошей, навіть якщо не купувати, а взяти в оренду. І довелося ще завдаток залишити.

Голос у неї зривається. Вона хапає ротом повітря, потім стискає руку в кулак і затуляє собі рота, плечі в неї здригаються. Баррі Мейсон мовчки обіймає дружину. Вона скиглить, розгойдується туди-сюди й каже, що це не її провина, що вона не знала, і він починає гладити її по голові.

Знову настає тиша. Раптом Лео нахилиється вперед і сповзає з дивана. Весь його одяг, здається, трохи завеликий, долоні ледь висуваються з рукавів. Він підходить до мене і дає свій телефон. Показує стоп-кадр із відео. Фото Дейзі в зеленій спідниці. Вона, безсумнівно, чудова дитина. Я натискаю «Відтворити» і приблизно п'ятнадцять секунд спостерігаю, як вона танцює перед камерою. Її переповнюють впевненість і енергія — це видно навіть на дводюймовому екрані. Коли відео зупиняється, я перевіряю тег: знято лише три дні тому. Тож перша удача. Нам не завжди вдається отримати такі свіжі матеріали.

— Дякую, Лео, — я дивлюся на Шерон Мейсон: — Місіс Мейсон, якщо я дам вам номер свого мобільного, ви зможете переслати це мені?

— Та я у цих штуках геть нічого не розумію, — вона безсило змахує руками, — попросить Лео.

Я кидаю на нього погляд, і він киває. Чубчик у нього трохи задовгий, але, схоже, йому байдуже, що волосся лізе в очі. Вони темні, його очі. Як і волосся.

— Дякую, Лео. Ти, схоже, добре розумієшся на телефонах як для хлопця твого віку. Скільки тобі?

— Десять, — він червоніє ледь помітно.

Я повертаюся до Баррі Мейсона:

— Чи був у Дейзі власний комп'ютер?

— У жодному разі. Постійно чуєш такі жахливі речі, які відбуваються з дітьми в інтернеті. Я іноді дозволяю їй користуватися моїм комп'ютером, але лише у моїй присутності.

— Тож електронної пошти у неї немає?

— Ні.

— А як щодо мобільного?

Цього разу відповідає Шерон:

— Ми думали, що вона ще маленька для власного телефону. Я пообіцяла їй подарувати мобільний на Різдво. Тоді їй буде дев'ять.

Отже, у нас на один шанс менше її вистежити. Але цього я батькам не кажу.

— Ти вчора бачив когось поруч із Дейзі, Лео?

Він щось говорить, але замовкає і хитає головою.

— А до того, може, хтось біля дому вештався? Чи бачив когось, коли йшов до школи чи зі школи?

— До школи їх воджу я, — різко зазначає Шерон. Ніби це розв'язує проблему.

І тут лунає дзвінок у двері. Гіслінгем закриває блокнот.

— Судмедексперти приїхали. Чи як вони тепер називаються...

Шерон спантеличено дивиться на чоловіка.

— Він має на увазі криміналістів, — каже Баррі. — Навіщо вони потрібні? Ми ж нічого не зробили, — Шерон повертається до мене.

— Я це знаю, місіс Мейсон. Будь ласка, не лякайтеся. Це стандартна процедура у разі зникнення дитини.

Гіслінгем відчиняє вхідні двері й впускає криміналістів. Одразу впізнаю Алана Чаллоу. Він почав працювати через кілька місяців, як я прийшов до поліції. Вік йому не личить — замало вгорі, забагато навколо талії. Утім, фахівець хороший. Класний.

Він мовчки киває мені. Ми не вітаємося, це зайве.

— Голройд уже дістає комплект із машини, — жваво каже Алан. Його паперовий комбінезон скрипить. Коли зійде сонце, він у цьому одязі просто звариться.

— Спочатку підемо нагору, — каже він, надягаючи рукавички, — а як тільки розвидніється, вийдемо назовні. Бачу, преси ще немає. Хвала Господу за його милості. — Я не хочу, щоб ви нишпорили в її кімнаті... торкалися її речей... ставилися до нас, як до злочинців... — Шерон Мейсон невпевнено підводиться.

— Це не повний судово-медичний обшук, місіс Мейсон, тож ми не створимо у вас безлад. Нам навіть не доведеться заходити до її кімнати. Все, що нам потрібно — це її зубна щітка.

Бо це найкраще джерело ДНК. Нам може знадобитися ДНК, щоб пересвідчитися, що ми знайшли саме її тіло. Проте цього, знову ж таки, я не кажу.

— Ми ретельніше пошукаємо в саду. Викрадач міг залишити речові докази, які, можливо, допоможуть нам його ідентифікувати. Сподіваюся, ви дасте згоду?

Баррі Мейсон киває, потім простягає руку й торкається ліктя дружини.

— Буде краще, якщо ми дозволимо їм нормально працювати, еге ж?

— Також ми якнайшвидше організуємо прибуття нашого фахівця зі зв'язку із родиною.

— Що це означає, «прибуття»? — Шерон повертається до мене.

— Він перебуватиме тут і триматиме вас у курсі новин, а також зможе надати кваліфіковану психологічну допомогу в разі потреби.

— Він сидітиме тут? У будинку? — Шерон хмуриться.

— Так, якщо ви згодні. Ці люди дуже гарні фахівці, вони зовсім не заважатимуть... вам нема про що турбуватися.

Але жінка рішуче хитає головою.

— Ні. Жодних чужих людей у домі. Я не хочу, щоб ви шпигували за нами. Це зрозуміло?

Я кидаю погляд на Гіслінгема — той знизує плечима.

— Авжеж, це ваше право, — важко зітхаю, — тоді ми призначимо когось із нашої команди, щоб вони підтримували з вами зв'язок, і коли ви раптом передумаєте...

— Ні, — швидко заявляє Шерон, — не передумаємо.

* * *

Новини Оксфорда @OxfordNewsOnline 02:45

ТЕРМІНОВО: Надходять повідомлення про значну присутність поліції неподалік маєтку «Садиба біля каналу», але додаткових подробиць поки немає...

Джулія Гілл @JulieHillinOxford 02:49

@OxfordNewsOnline Я живу в комплексі «Садиба біля каналу», і вчора ввечері тут була вечірка, а сьогодні поліція розпитує сусідів.

Джулія Гілл @JulieHillinOxford 02:49

@OxfordNewsOnline Здається, ніхто не знає, що відбувається, тут близько 15 поліцейських машин.

Анджела Беттертон @AngelaGBetterton 02:52
@JulieHillinOxford @OxfordNewsOnline Я була на вечірці.
Це через їхню дочку, мабуть, вона зникла безвісти... вона
вчиться з моїм сином.

Джулія Гілл @JulieHillinOxford 02:53
@AngelaGBetterton О, який жах, я думала, що це, може,
через наркотики чи щось таке @OxfordNewsOnline.

Новини Оксфорда @OxfordNewsOnline 02:54
@AngelaGBetterton Як звати дівчинку, скільки їй років?

Анджела Беттертон @AngelaGBetterton 02:55
@OxfordNewsOnline Дейзі Мейсон. Має бути 8 чи 9...

Новини Оксфорда @OxfordNewsOnline 02:58
Надходять повідомлення про можливе #викрадення дітей
у комплексі «Садиба біля каналу». Нам повідомляють, що
зникла 8-річна дівчинка.

Новини Оксфорда @OxfordNewsOnline 03:01
Якщо ви почуєте більше про #викрадення в Оксфорді,
напишіть нам тут, у *Twitter*. Ми працюємо всю ніч, надаємо
вам новини Оксфорда та багато іншого.

* * *

Одразу після третьої мені телефонують журналісти й кажуть, що новина вже розлетілася містом, тож нам краще поквапитися. Через двадцять хвилин прибуває перший мікроавтобус журналістів. Я сиджу на кухні, а родичі зниклої все ще у вітальні. Баррі Мейсон відкинувся на спинку крісла, заплющивши очі, хоча й не спить. Коли ми чуємо звук автомобіля, який наближається, Баррі не рухається, а Шерон Мейсон встає з дивана й визирає

у вікно. Вона бачить, як із бусика виходить репортер, а потім чоловік у шкіряній куртці з мікрофоном і камерою. Вона на секунду завмирає біля вікна, потім кидає погляд у дзеркало й поправляє зачіску.

— Інспектор Фоулі? — чую я жіночий голос.

Це дівчина з команди Чаллоу. Вона якраз спускається сходами. Мабуть, новенька, бо її голос мені незнайомий. Обличчя я теж не бачу, воно ховається під капюшоном і маскою. Всупереч тому, у чому вас могло переконати телебачення, одяг судмедекспертів має набагато більше шарів, ніж це показують у серіалі *CSI*. Ці мерзенні шоу просто зводять мене з розуму, адже останнє, що зробив би справжній криміналіст, — це забруднив місце злочину, розкидавши по ньому своє чортове нарощене волосся. Дівчина робить мені знак підійти, і я йду за нею на сходовий майданчик. На дверях висить акуратна табличка:

КІМНАТА ДЕЙЗИ

а до неї прикріплений ізострічкою шматок паперу з написом великими неохайними літерами:

ВХОДИТИ ЗАБОРОНЕНО!

— Ми отримали все, що потрібно, — каже дівчина, — та я подумала, що ви захочете оглянути кімнату. Навіть якщо ми не зайдемо всередину.

Коли вона відчиняє двері, я розумію, що малося на увазі. Жодна дитяча кімната ніколи не була такою в реальному житті. Нічого не лежить на підлозі, нічого не розкидано, нічого не запхано під ліжку. Гребінець лежить паралельно щітці для волосся. М'які іграшки вишикувалися на дивані й дивляться на нас своїми маленькими

очима-намистинками. Такий вигляд приміщення трохи непокоїть. Адже активна дитина, яку я бачив на відеозаписі, зовсім не вписується в рамки надприродно охайної кімнати. Деякі порожні кімнати зберігають відлуння людей, які колись жили в них. Але це порожнеча відсутності, а не присутності. Єдина ознака того, що дівчинка коли-небудь мешкала тут, — це діснеївський постер на протилежній стіні. Принцеса з мультфільму «Відважна» стоїть серед лісу, зухвале яскраво-руде волосся розсипалося по плечах, а внизу великими помаранчевими літерами написано: «ЗМІНИ СВОЮ ДОЛЮ». Джейку теж сподобався цей мультик — ми двічі ходили на нього. Це добре повідомлення для дітей: бути собою — це нормально; але часто для того, щоб бути тим, ким ти є насправді, потрібна неабияка сміливість.

— Жахливо, еге ж? — питає дівчина біля мене, вриваючись у мої роздуми.

Принаймні їй не бракує тактовності, щоб стишити голос.

— Он як?

Дівчина вже зняла маску, і я бачу, що вона морщить ніс.

— Усе це просто занадто. Тобто добирати абсолютно все... Ніхто не любить своє ім'я так, повірте мені.

Лише тепер, коли вона це згадала, я помітив: навколо самі маргаритки. Вся бісова кімната просто вкрита ними: шпалери, покривала, штори, подушки... Вони різні, але це все одно маргаритки. Пластикові маргаритки стоять у зеленому горщику, на дзеркалі туалетного столика висить яскраво-жовта бандана з маргаритками. Блискучі «невидимки»-маргаритки, абажур у настільної лампи та люстра у вигляді маргариток. Це вже не дитяча кімната, а справжній тематичний парк.

— Можливо, їй це подобалося?

Але я і сам собі не вірю.

Дівчина знизує плечима.

— Може бути. Звідки ж мені знати, у мене дітей немає. А у вас?

Вона не знає. Їй ніхто не казав.

— Немає, — стисло кажу я.

Більше немає.

* * *

«Бі-Бі-Сі Мідлендз»

Середа, 20 липня 2016 року

Останнє оновлення о 06:41

ПОЛІЦІЯ ОКСФОРДА ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ В ПОШУКАХ ЗНИКЛОЇ 8-РІЧНОЇ ДІВЧИНКИ

В Оксфорді 8-річна дівчинка зникла просто з дому. Востаннє Дейзі Мейсон бачили у вівторок, опівночі, у саду біля дому, де її батьки Баррі та Шерон Мейсони влаштували вечірку.

Дейзі — блондинка із зеленими очима, була одягнена в маскарадний костюм квітки, волосся зібране у пучок. Сусіди кажуть, що вона комунікабельна, але розсудлива, і навряд чи пішла б із чужою людиною з власної волі.

Поліція просить усіх, хто побачить Дейзі, або має будь-яку інформацію про неї, зв'язатися з відділом розшуку зниклих осіб Управління поліції Темз-Веллі за телефоном +01865 0966552.

* * *

О пів на сьому криміналісти майже закінчили роботу в саду, і поліцейські у формі почали вкотре оглядати територію біля будинку, але тепер за кожним рухом спостерігали голодні телекамери. Чесно кажучи, канал

також слід було б обшукати, але я навіть думати про це не хочу. Зарано. Нехай усі вважають, що дівчинка ще жива. Поки я не відкрию їм очі.

Я стою у крихітному внутрішньому дворику, що виходить на сад у задній частині подвір'я. На клумбах валяються уламки вигорілих феєрверків, а висохлий літній газон геть витоптано. Той коп у формі мав рацію: шанси на пристойний слід чи щось інше, хоч віддалено корисне, практично дорівнювали нулю. Я помічаю Чаллоу — він стоїть біля задньої огорожі, зігнувшись удвоє, і копирсається у заростях. Над його головою, в куцах біля води, застрягла повітряна кулька. Її срібляста стрічка тихо тріпоче на вранішньому вітерці. Мені терміново потрібно запалити цигарку.

Канал тут дещо вигинається, а це означає, що сад Мейсонів трохи довший за розташовані ближче, але він все одно буде незручним для такої кількості людей. Я не можу зрозуміти, в чому річ: у гойдалці в кутку, чи у вигорілому газоні, чи просто у моїй нестачі сну. Та цей сад неприємно схожий на той, який був у моєму дитинстві, — запхнутий у коробку разом з іншими похмурими будинками непривітного району, який завдячував своїм існуванням метро. Усього лише станція на останньому перегоні, випадково викинута на територію, по якій колись розкидалися луги. Проте коли ми там оселилися, усе давно було заковано в бетон. Мої батьки обрали цей район, бо вважали його безпечним і тому, що нічого іншого вони просто не могли собі дозволити. Навіть зараз я не можу не погодитися з ними й щодо першого, й щодо другого. Але територія все одно була жахлива. Не окреме місце, а лише його південь на милі навколо, яке хоч якось нагадувало справжнє місто. Те саме, куди я їздив до школи, друзів, а згодом до пабів і на побачення з дівчатами. Я ніколи не приводив додому

друзів. Я так і не дозволив їм побачити, де насправді живу. Можливо, мені не варто бути таким суворим з людьми із «Садиби біля каналу», бо ж знаю, як воно — відчувати, що ти перебуваєш по той бік дзеркала.

У нижній частині саду Мейсонів все ще тліє барбекю: охолоджуючись, метал ледь помітно клацає. Ланцюги гойдалок щільно скріплені скотчем, тому їх не можна використовувати. Тут є купа садових стільців, тент (складений) і столик із ситцевим верхом (теж складений). Під ним — зелені ящики-холодильники з написами: «пиво», «вино», «безалкогольні напої». Позаду мене стоять два сміттєві баки на колесах: один для перероблення — він заповнений банками та пляшками, а інший — для звичайного сміття, і в нього навалено чорні пакети. Мені раптом спадає на думку, хоча це мало статися відразу, що все зробила Шерон Мейсон: прибрала, поскладала. Вона обійшла цей сад і зробила його охайнішим. І сталося це після того, як вона дізналася про зникнення дочки.

Гіслінгем заходить до мене у кухню.

— Констебль Еверетт каже, що обхід сусідів поки нічого цікавого не дав. Ніхто з тих, з ким ми спілкувалися на вечірці, не пам'ятає, чи бачив щось підозріле. Однак ми збираємо фотографії, котрі вони робили, — це допоможе встановити хронологію подій. На території відеоспостереження немає, але подивимося, що можна буде знайти навколо. А поки перевіряємо місцеперебування відомих педофілів у радіусі десяти миль.

— Молодці, — я киваю.

Чаллоу випрямляється й махає нам, щоб ми підійшли. Огорожа розташована відразу за гойдалками. Здалеку вона здається щільною, але варто докласти трохи зусиль, і навіть доросла людина зможе протиснутися між дошками.

Гіслінгем читає мої думки.

— Чи міг би хтось увійти, схопити дитину і вийти так, щоб ніхто його не помітив? У такому маленькому саду, де до того ж так багато людей? А дитина, напевно, ще й виривалася...

— Маємо з'ясувати, де стояв тент і якого він розміру, — промовив я, озираючись. — Якщо його поставили у дальньому кінці саду, можливо, ніхто і не побачив ані отвір в огорожі, ані людину, яка пролазить на територію. Додайте до цього феєрверк...

Він киває.

— Усі дивляться в інший бік, феєрверк вибухає, діти весело кричать... — погоджується Кріс. — А більшість присутніх — батьки однокласників. Закладаюся на будь-яку суму, Мейсони багатьох із них ніколи не бачили до сьогодні, особливо татусів. У злочинця мали бути сталеві яйця, але він міг зайти сюди й прикинутися одним із них, і йому це запросто могло минутися. І до того ж усі присутні очікували, що з дітьми будуть спілкуватися, тож це нікого не здивувало.

Ідемо по траві до будинку.

— Крісе, фотографії, які ти збираєш, дають нам не лише хронологію подій. Позначай на них імена. Нам потрібно не просто знати, де були ці люди, а й хто вони.

* * *

О 7:05, роблячи побудинковий обхід, детектив-констебль Еверетт дзвонить у чергові двері. Вона чекає, поки їй відчинять, і тоді настане час начепити професійну усмішку й запитати, чи можна зайти на хвилюшку та уточнити кілька моментів. Еверетт це робить уже п'ятнадцятий раз і вмовляє себе не дратуватися, що побудинковий обхід звалили на неї, тоді як Гіслінгем працюватиме в єдиному насправді важливому місці. У центрі подій. Тим паче пальців однієї руки вистачить,

щоб поррахувати, скільки разів викрадення дитини потребувало дізнаватися, «що ж там бачили сусіди». Будемо об'єктивними: деякі сусіди й справді були в саду Мейсонів, коли зникла їхня дочка. Утім, жодної користі обхід поки не дав. Зважаючи ще й на кількість потенційних свідків на такій невеликій території, Еверетт ставилася доволі песимістично до результатів пошуку загалом. Поки свідчення були такі: «хороша вечірка», «доволі приємний вечір». І все-таки в якийсь момент серед веселого свята маленька дівчинка таки зникла, і ніхто цього навіть не помітив.

Вона дзвонить знову (втретє), потім робить крок назад і окидає оком будинок. Штори розсунуті, але ознак життя немає. Вона перевіряє список: Кеннет і Керолайн Бредшоу, подружня пара, років за шістдесят.

Цілком можливо, що вони поїхали у відпустку ще до того, як у школах почалися канікули. Еверетт робить помітку біля їхнього прізвища у списку і йде через двір до тротуару. До неї підходить трохи захекана поліцейська у формі. Еверетт уже бачила її у відділі, але вони ще не розмовляли, адже та щойно закінчила навчання у підготовчому центрі в Салгемстеді. Еверетт намагається згадати її ім'я. Може, Сімпсон? Щось схоже... Ні. Сомер! Ось як її звать.

Еріка Сомер. Вона старша за більшість новобранців, тож, мабуть, раніше мала іншу професію. Власне, як і сама Еверетт, котра спочатку працювала медсестрою, але тримає це в таємниці. Ще б пак: це лише дасть її колегам-чоловікам зайвий привід посилати саме її до родичів загиблих повідомляти погані новини. Чи стукати в бісові двері.

— В одному з контейнерів щось є... гадаю, вам слід це побачити, — каже Сомер і показує собі за спину, звідки вона прийшла.

«Відразу переходить до суті, зайвих балачок не веде», — схвально зазначає Еверетт, і її ставлення до новенької теплішає.

Бак для сміття, про який ідеться, стоїть на розі, де бічна дорога веде вбік. Криміналіст уже там, фотографує. Побачивши Еверетт, він киває, і жінки дивляться, як він лізе у смітник і дістає те, що лежить зверху. Предмет розтягується, наче зміїна шкіра. Млявий, порожній, зелений. Насичено-зелений.

Це пара колготок з діркою на коліні. І доволі маленькі — напевно, дитячі.

* * *

*Допит Фіони Вебстер, проведений за адресою
Бардж-клоуз, 11, Оксфорд
20 липня 2016 року, 7:45
Присутня: детектив-констебль В. Еверетт*

ВЕ: Чи можете ви сказати, звідки знаєте Мейсонів, місіс Вебстер?

ФВ: Моя дочка Меган навчається в тому самому класі, що й Дейзі — у Кітса, а Аліса на рік старша.

ВЕ: У якого Кітса?

ФВ: Вибачте... у єпископа Крістофера. Усі місцеві називають його просто Кітс. І ще ми сусіди. Ми позичили їм тент для вечірки.

ВЕ: Отже, ви друзі?

ФВ: Я б не назвала нас друзями. Шерон тримається осторонь. Ми розмовляємо біля шкільних воріт, ну ви розумієте, й іноді бігаємо разом. Але Шерон набагато дисциплінованіша, ніж я. Вона бігає